

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 025039 25 Kž
Sarajevo, 14.08.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dragana Čorlije kao predsjednika vijeća, Sanele Rondić i Jasmine Begić kao članova vijeća, uz učestvovanje zapisničarke Armine Kapić, u krivičnom predmetu protiv optuženog H. M. zbog krivičnog djela Teško krivično djelo protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi kantonalnog tužitelja iz Tuzle, izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 025039 25 K od 21.03.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 14.08.2026. godine, donio je

PRESUDU

Djelimičnim uvažavanjem žalbe kantonalnog tužitelja iz Tuzle, preinačava se presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 025039 25 K od 21.03.2025. godine u odluci o kazni i sigurnosnoj mjeri, tako da se optuženi H.M., za krivično djelo Teško krivično djelo protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine za koje je tom presudom oglašen krivim, na osnovu člana 49. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godina, te mu se na osnovu člana 77. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, izriče sigurnosna mjera zabrane upravljanja prijevoznim sredstvom "B" kategorije u trajanju od 2 (dvije) godine, računajući od dana pravosnažnosti presude, s tim što se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja ove mjere.

U ostalom dijelu, prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 025039 25 K od 21.03.2025. godine, optuženi H.M. je oglašen krivim za krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa je sud optuženog, na osnovu navedenih zakonskih odredbi i primjenom članova 49. stav 1. i 2. i 43. stav 1. i 2. KZ FBiH, osudio na kaznu zatvora u trajanju

od 1 (jedne) godine. Na osnovu člana 77. KZ FBiH optuženom je izrečena sigurnosna mjera zabrana upravljanja prijevoznim sredstvom „B“ kategorije u trajanju od 1 (jedne) godine, sa tim da se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanje ove mjere. Na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) optuženi je oslobođen da naknadi troškove krivičnog postupka.

Kantonalni tužitelj iz Tuzle je prvostepenu presudu osporio zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i odluke o troškovima krivičnog postupka, sa prijedlogom da drugostepeni sud žalbu uvaži i pobijanu presudu preinači na način da optuženom izrekne kaznu zatvora u dužem trajanju, uz sigurnosnu mjeru također u dužem trajanju, kao i da se optuženi obaveže na plaćanje troškova krivičnog postupka.

U odgovoru na žalbu, branitelj optuženog je predložio da se žalba odbije kao neosnovana.

Federalni tužitelj je u svom podnesku broj T03 0 KTŽ 0105442 25 2 od 17.06.2025. godine predložio da se žalba kantonalnog tužitelja uvaži, prvostepena presuda preinači i optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju, uz izricanje sigurnosne mjere u dužem trajanju, kao i da se optuženi obaveže na plaćanje troškova krivičnog postupka.

Sjednica vijeća ovog suda je održana bez prisustva stranaka i branitelja optuženog, u smislu člana 319. stav 8. ZKP BiH, budući da stranke i branitelj optuženog nisu tražili da budu obaviješteni o sjednici vijeća.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je, imajući u vidu i navode iz odgovora na žalbu, odlučio kao u izreci presude iz razloga koji slijede:

Najprije, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud prilikom odmjeravanja kazne na strani optuženog kao olakšavajuće okolnosti cijenio njegovo priznanje i iskazano kajanje, zatim doprinos oštećenog E.B. nastanku opasne situacije obzirom da je vještak saobraćajne struke Gabeljić Samir utvrdio i propuste oštećenog, odnosno da nije svoje vozilo pomjerio ka desnoj ivici kolovoza niti smanjio brzinu kretanja svog vozila kako bi osigurao bezbjedno preticanje od strane optuženog i da je i on kritične prilike upravljao svojim vozilom bezobzirnom vožnjom kao i optuženi. Dalje je sud cijenio i to, da je optuženi bio u dugogodišnjim prijateljskim odnosima sa oštećenim (smrtno stradalim) E.B. o čemu je svjedočio i E. otac Z.B., kao i sa oštećenim V.i Z.M., koja mu je i bivša supruga, te da je otac dvoje malodobne djece. Od otežavajućih okolnosti koje su se stekle na strani optuženog, prvostepeni sud je cijenio njegovu raniju osuđivanost, ali ne za ista ili istovrsna krivična djela, kao i jačinu povrede zaštićenog dobra, obzirom da su pored usmrćenja E.B. još dvije osobe zadobile tjelesne povrede, od čega jedna osoba i teške tjelesne povrede. Dovodeći u vezu sve naprijed navedene okolnosti sa stepenom krivice optuženog, nastalim posljedicama i protivpravnošću krivičnog djela, sud je optuženog za izvršeno krivično djelo osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, sa uvjerenjem da je ista primjerena u konkretnom slučaju, te da po svojoj visini stoji u srazmjeri sa težinom krivičnog djela, stepenom krivične odgovornosti optuženog i svim okolnostima koje su se našle na strani optuženog i pod kojima je krivično djelo izvršeno, a koje su uticale na visinu kazne, te da će se sa kaznom zatvora u navedenom trajanju u cijelosti

ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH, kroz ciljeve specijalne i generalne prevencije, a kako je to navedeno u pobijanoj presudi.

S tim u vezi, pravilno je žalbom kantonalnog tužitelja ukazano da izricanje minimalne zakonom propisane kazne zatvora nije adekvatno stepenu jačine ugrožavanja, odnosno povrede zaštićenog dobra, koje je prvostepeni sud pravilno okarakterisao kao otežavajuću okolnost, međutim, nije u dovoljnoj mjeri došla do izražaja u odmjerenoj kazni. Ovo iz razloga, što su (pored toga što je prouzrokovana smrt jedne osobe što je neophodno za postojanje predmetnog krivičnog djela) kritične prilike još dvije osobe tjelesno ozlijeđene, od čega je jedna zadobila višestruke teške tjelesne povrede opisane u izreci presude (oštećeni V.K.), a druga višestruke lake tjelesne povrede (oštećena Z.M.), također opisano u izreci presude, a što u značajnoj mjeri utiče na odmjeravanje kazne optuženom. Nadalje, imajući u vidu okolnosti pod kojim je izvršeno krivično djelo, odnosno da su se optuženi koji je bio pod utjecajem alkohola i narkotičkih sredstava (kokain) i oštećeni E.B. za vrijeme vožnje prema Tuzli trkali i međusobno preticali, na što je tužitelj u žalbi ukazao, to je osnovan i žalbeni navod da izrečena kazna zatvora nije adekvatna okolnostima pod kojima je djelo učinjeno u smislu člana 49. stav 1. KZ FBiH.

Stoga je ovaj sud, uzimajući u obzir otežavajuće i olakšavajuće okolnosti koje je prvostepeni sud pravilno cijenio, kao i one koje je propustio cijeniti (okolnosti počinjenja krivičnog djela), te dajući odgovarajući značaj onim okolnostima za koje je utvrđeno da ih je prvostepeni sud propustio na takav način cijeniti (jačina ugrožavanja, odnosno jačina povrede zaštićenog dobra), pri tome imajući u vidu svrhu kažnjavanja, žalbu kantonalnog tužitelja djelimično uvažio, na osnovu člana 329. stav 1. ZKP FBiH preinačio prvostepenu presudu u odluci o kazni, tako što je optuženom za počinjeno krivično djelo izrekao kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godina, nalazeći da je tako odmjerena kazna adekvatna pravilno cijenjenim otežavajućim i olakšavajućim okolnostima koje su se stekle na strani optuženog, kao i stepenu krivice optuženog i težini učinjenog krivičnog djela, te da je ujedno neophodna u konkretnom slučaju za postizanje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH.

Nadalje, imajući u vidu broj i težinu kršenja prometnih propisa od strane optuženog, koja su dovela do predmetne saobraćajne nezgode, ovaj sud cijeni osnovanim i žalbeni prigovor kantonalnog tužitelja kojim se ukazuje da se sigurnosnom mjerom izrečenom optuženom pobijanom presudom, tj. zabranom upravljanja prijevoznim sredstvom „B“ kategorije u trajanju od 1 (jedne) godine, ne bi mogla ostvariti svrha izricanja sigurnosnih mjera (otklanjanje uvjeta koji mogu uticati da učinitelj ubuduće učini krivična djela – član 72. KZ FBiH). Povrede prometnih propisa u konkretnom slučaju, posebno kada se imaju u vidu okolnosti pod kojima je isto učinjeno, po ocjeni ovog suda ukazuju da postoji opasnost da će optuženi upravljajući motornim vozilom ponovo učiniti isto, odnosno istovrsno krivično djelo i da je za otklanjanje takve opasnosti neophodno izricanje optuženom sigurnosne mjere zabrane upravljanja prijevoznim sredstvom - motornim vozilom „B“ kategorije u trajanju od 2 (dvije) godine, računajući od dana pravosnažnosti presude, s tim što se vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora, ne uračunava u vrijeme trajanja izrečene sigurnosne mjere. Iz tog razloga je ovaj sud, djelimičnim uvažavanjem žalbe kantonalnog tužitelja, na osnovu člana 329. stav 1. ZKP FBiH preinačio prvostepenu presudu i u pogledu odluke o izrečenoj sigurnosnoj mjeri.

Na koncu, kantonalni tužitelj, osim što u uvodnom dijelu navodi da prvostepenu presudu pobija i zbog odluke o troškovima krivičnog postupka, dalje u obrazloženju uopće ne osporava

razloge suda date u tom pravcu. Stoga, uopćeni prijedlog u žalbi, da sud razmotri i odluku prvostepenog suda kojom se optuženi oslobađa plaćanja troškova krivičnog postupka, ne može dovesti u pitanje pravilnost te odluke.

Zapisničarka
Armina Kopic, s.r.

Predsjednik vijeća
Dragan Čorlija, s.r.